

Kde bolo, tam bolo, za ďalekými horami a dolinami, rástol hustý, divoký les.

Na okraji tohto lesa sa medzi smrekmi a jedľami schovávalo jazierko. Obkolesené bolo lúkou plnou voňavých kvetov a byliniek, na ktorých sa ešte trblietala ranná rosa.

Už z diaľky bolo počuť hlasité kvákanie a křkanie:

„Křřř-křřř! Kvák!“

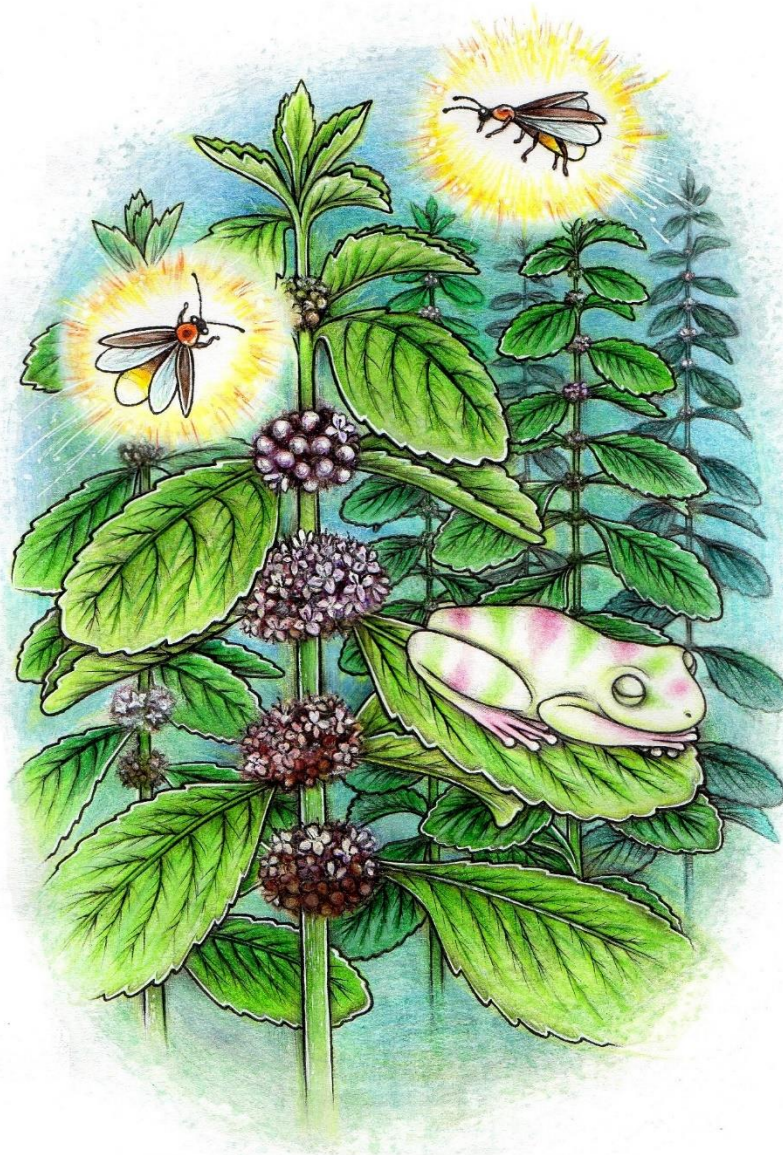

Jazierko totiž bolo domovom žabiek.

Žabky tu mali svoj raj; plavili sa na člnoch vytvorených z listov, posedávali na leknách, vyhrávali na hudobných nástrojoch z lesných plodov a stebiel trávy, ochutnávali hmyzie dobroty a skákali hlavičky do vody.

Každý deň bol plný zábavy a spokojného žabacieho života.

Žila tam aj jedna neobyčajná žabka.

Zatiaľ čo všetky ostatné žabky mali zelenú kožu s hnedým pásikom, na jej bledom telíčku svietili ružové a zelené pružky. Nuž a preto, že jej domovom bol trs mäty piepornej, nik ju nenazval inak ako Mentolka.

Žabkám sa jej zaujímavé sfarbenie páčilo a často jej ho chválili: „Aké krásne pružky! Si naozaj výnimočná žabka!“

Ale nie vždy je všetko také, ako sa na prvý pohľad zdá.